

faa Lov til at gøre Forsøg paa at levere de Lufszusoste, som man spiser her i Landet, og indføre ikke faa faa af, trods denne Told paa 10 Dre. Det viser sig, at denne Told har ikke noget Værd for Landbruget, idet vi jo slet ikke levere de Oste, som komme ind derunder. Ja, almindelige Mejeriofte sælges endog under Toldens Værdi. Hvad finere Oste angaar, da er det temmelig sikkert, at der dermed kunde laves en Industri herhjemme, men naturligvis under den Betingelse, at vi fik Ro til det, medens vi faa det gjort. Højreflertallet har da i Konsekvens med sit Standpunkt, for øvrigt som Bestyttelsesmænd ikke haft noget imod at forhøje Tolden til 20 Dre, men det har selvfølgelig Mindretallet ikke kunnet gaa med til. Jeg synes ikke, det var forfærdeligt, efter som Landboerne maa staa til de andre paa faa mange andre Maader. Papirtolden har jeg omtalt, og jeg skal slippe let hen over den. Jeg kan ikke se rettere, end at de 254,000 Kr., som det er Meningen, at Statskassen skal af med ved denne Papirtold, i særlig Grad komme Bladene til gode. Jeg kan ikke se rettere, end at de almindelige Borgere ikke have stor Interesse deri; den Smule Papir, der skrives paa, i hvert Fald ude paa Landet, spiller ingen Rolle, hvad enten det skulde koste $\frac{1}{10}$ Dre mere Arket eller lignende. Saa have vi Ristolden, det er ogsaa af den Slags, som blev nævnt forleden Dag, at den har været til indirekte Bestyttelse for Landbruget. Det er for Resten karakteristisk at lægge Mærke til, at der staar Ristold og faa lige under staar Sago; det er to Ting, som man vel omtrent kan betragte paa samme Maade som Forbrugsartikler, men ikke desto mindre har Mindretallet fundet det absolut nødvendigt at tage Told af Ris, men har ikke rørt Sago. Jeg kan finde en Forklaring deri, at i Konsekvens med Mindretallets øvrige Stilling, maa Grunden være den, at Ris konkurrerer med en hel Del af vore hjemlige Kornsorter, og at man derfor selvfølgelig kunde risikere, at Landmændene kunde tjene lidt ved at beholde Tolden paa Ris. Hvad angaar Væder i Kernestikker, da er der en Forhøjelse, jeg ved ikke af hvilken Grund, men det er vistnok af en jaglig Grund. Saa kommer imidlertid naadlet Arbejde til Fodtøj. Der har man forhøjet Tolden, jeg forstaar ikke rigtig, hvorfor man har gjort det, da det jo dog er et Raaprodukt for Stomagerne. Jeg kommer uvilkaarligt til at tænke paa, om Stomagerne ganske særlig have forset sig mod Kommissionen. Samtidig med, at man forhøjer Tolden paa naadlet Arbejde, vil Mindretallet nedsætte Tolden paa færdigt Fodtøj.

Det færdige Fodtøj har hidtil kostet, saa vidt jeg husker, ca. 66 Dre pr. Pd., nu skal det nedsættes til 50 Dre. Naadlet Arbejde har hidtil kostet 16 St., man vil nu have det sat op til 50 Dre. Der er ligeledes Stentolden, der er forskellige Nedsættelser, væsentlig Raastofnedsættelser. Saa komme vi endelig til den betydelige Post, som man ikke foreløbig har gjort noget ved, det er nemlig Tolden paa Sukker og Sirup. Det ærede Medlem for Slagelse (Røedt) oplyste for lidt siden, at i Tyskland giver man 100 Mill. Reichsmark i Eksportpræmie til deres Sukkerfabrikker. Den øvrige Industri her i Landet gaar Mindretallet med til at beskytte, i flere Tilfælde i meget betydelig Grad, men naar der er Tale om en Industri, som det danske Landbrug har stillet paa Benene, og som en hel Del Mennesker i vort Landbrug leve af, og naar saa vort Raabland finder paa, af Hensyn til sine Røeddykere, at give vort Landbrug en kunstig Konkurrence ved at give Eksportpræmie, saa finder man af Hensyn til de hellige Principper, at man hellere maa lade hele denne Industri gaa i Spaanerne end at være med til foreløbig at værne den mod et saadant kunstigt Overfald, som det dog er Genstand for paa Grund af Udlændets Eksportpræmier. Jeg synes dog, der var nogen Grund til her at tage Hensyn til, at de Folk i Djebliffet jo slet ikke leve under normale Forhold, hvad deres Sukkereksport angaar, idet de maa konkurrere med en Nation, som har Eksportpræmie netop for denne Vare, og som de derfor vanskeligt ville kunne konkurrere med. Vi have i de sidste Dage kunnet læse i Bladene, at det ser ud til at blive en ret betydelig Kalamitet derovre, idet de lollandste Sukkerdykere have været sammen og, efter hvad der meddeles, vedtaget, at de ikke mere ville have med Sukkerøeddyrning at gøre. Skulle vi da staa rolige og se paa, at de store Kapitaler, som man har anbragt derovre i en forandret Driftsmaade, skulle gaa til Grunde, og at de Forventninger, man har knyttet dertil, skulle tilintetgøres, og skulle vi rolig finde os i, at en for vort Land naturlig Industri ødelægges ved Udlændets Eksportpræmier? Hvis vi gøre det, tror jeg, at vi blive mere dovtrincære, end vi vistnok have Lov til, naar vi ville vise sund Fornuft. — Derefter kommer jeg til Talg. Det er et Landbrugsprodukt, og som saadant skal det naturligvis være fritaget for Told. Det har hidtil været belagt med en Told af 2 St., det har man fundet var for meget, og derfor har man slettet det. Endvidere har man nedsat Tolden paa Margarin fra 6 til 2 Dre. En Sølge af denne Nedsættelse bliver, saa vidt